

عنوان مقاله:

بررسی ارتباط پلورالیسم با فروپاشی سامان زمان و تعدد روایت در فراداستان فارسی

محل انتشار:

فصلنامه جستارهای نوین ادبی، دوره 51، شماره 3 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

نرجس السادات سنگی - دانشگاه فردوسی مشهد

محمد جواد مهدوی - دانشگاه فردوسی مشهد

سمیرا بامشکی - دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

فروپاشی سامان زمانی و مکانی روایت و تعدد روایت، خصیصه هایی هستند که در اکثر فراداستان های ایرانی به وضوح دیده می شوند و می توان گفت جزو ویژگی های غالب فراداستان فارسی هستند. در واقع فراداستان ویژگی های بسیار زیادی دارد، اما در فراداستان فارسی تنها چند ویژگی غالب است که فروپاشی سامان زمانی و مکانی روایت و تعدد روایت از آن ویژگی هایند. غلبه این دو ویژگی در فراداستان فارسی با توجه به پراکندگی ویژگی های فراداستان در آثار خارجی در ارتباط با مسئله پلورالیسم در جامعه ایران قابل بررسی است. به طور کلی می توان گفت در ایران، در دهه هفتاد با مطرح شدن مبحث نواندیشی دینی و سپس چندگانگی فرهنگی و پلورالیسم، نوعی نگرش نسبی اندیشی رواج پیدا کرد. این مباحث با مقاله های مجله کیان آغاز شد و به چاپ کتاب صراط های مستقیم و هویت چهل تکه منجر شد. آنچه بیش از همه از چالش مطرح شدن مبحث پلورالیسم برآمد نگرش نسبی اندیشی بود که با وجود مطلق اندیشی هایی که پیش از این در گفتمان دینی مردم وجود داشت به یک مسئله حساسیت برانگیز بدل شد و از این رو تأثیر این وضعیت در فراداستان فارسی به عنوان غلبه دو کنش فروپاشی سامان زمانی و مکانی روایت و تعدد روایت ظهور کرد که زاینده یک نگرش نسبی گراست. با نظر به آرای بوردیو می توان پیدایش مبحث پلورالیسم را موقعیت در نظر گرفت و فروپاشی سامان زمانی و مکانی روایت و تعدد روایت را کنش طی بررسی موقعیت، ما به ویژگی ای از کنش رسیدیم که بوردیو آن را منش می نامد و بر این باور است که منش ها با موقعیت ها ارتباط دارند و این منش همان نگرش نسبی اندیشی است که منجر به خلق و غلبه چنین ویژگی هایی در فراداستان فارسی شده است.

کلمات کلیدی:

فراداستان فارسی، پلورالیسم، سامان زمانی، تعدد روایت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1172343>

